

Силно изненаданъ, дълго гледахъ тоя човѣкъ който сега стоеше предъ мене и като герой и като светецъ въ сжщото време. Азъ съмъ отъ по-младитѣ, които не можаха да схванатъ и разбератъ великия ентузиазъмъ на едно поколѣние, прѣснато немило-недраго по широката влашка земя, което при вида на рускитѣ освободителни войски, масово е тичало и навлизало въ опълченскитѣ дружини

— Но какъ загина твоятъ синъ? Всичко, всичко ми разкажи. Искамъ да чуя жива дума. Ехъ, какви чудни дни сж били тогава! Прости ми, но ние това сега не можемъ да го разберемъ.

Хаджи Кантонера ме изгледа продължително, запали една вощеница и я залепи на кутията, като се прекръстихме и двамата.

— Много време мина оттогава, Павловичъ, и паметта ми вече много отслабна, та не мога да си спомня всичко, — подзе Хаджията. Помня, че току предъ Херцеговинското въстание се върнахъ отъ Палестина въ Македония. Намѣрихъ само сина, взехъ го съ мене и заминахме къмъ Влашко. Бре тукъ, бре тамъ, та едва въ Галацъ се заловихме за работа. Станахме бозаджии. Хванахме дюкянъ, азъ майсторъ, а синътъ съ стомната по улицитѣ — изкарвахме за прехрана. Така минаха две години. Презъ пролѣтътъ на третата година Русия обяви войната, и войскитѣ започнаха да минаватъ презъ Влашко за Дунава. Треска ни обхвана всички: руситѣ вече вървятъ, а ние какво чакаме? Синъ ми, почти деветнайсетъ годишенъ, ми каза една вечеръ, че съ едно сливненче и едно габровче се наговорили да отидатъ въ Плоещъ да се запишатъ опълченци.

И на другия день заминаха.

Останахъ самъ. Мислихъ, мислихъ, па си рекохъ: време дошло такова — гдето синътъ, тамъ и бащата. Зарѣзахъ бозаджийницата и се озовахъ въ Плоещъ. За-